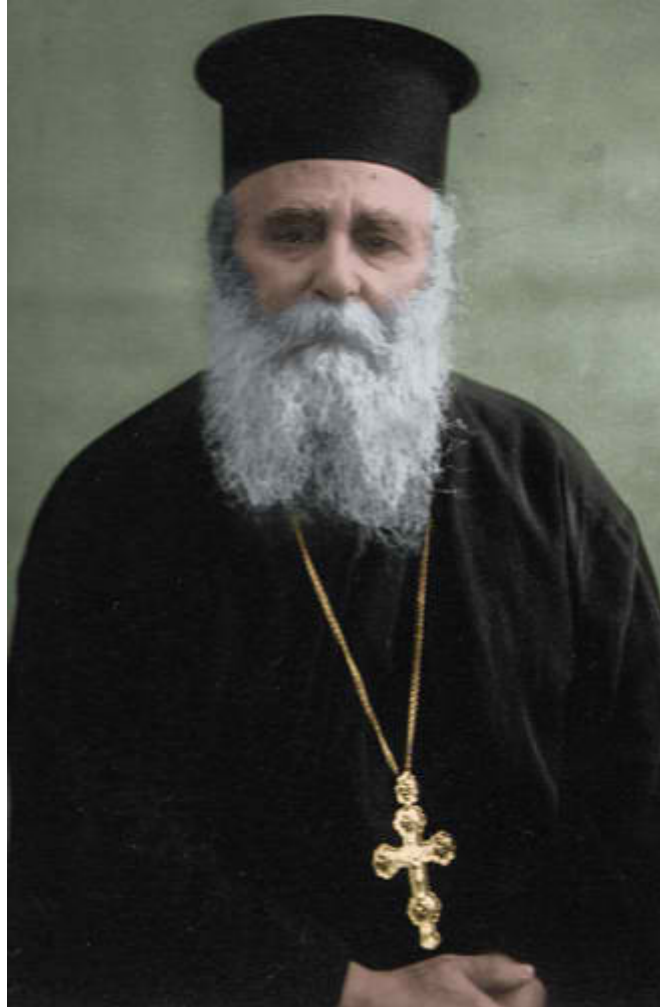

«**Αρχιμ. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος: Ένας οραματιστής κληρικός**»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

**Του Ιεροδιακόνου π. Ιεροθέου Ανδρουτσόπουλου
30.06.2013**

Είναι αλήθεια πως ο χρόνος αν και αδυσώπητος στο πέρασμά του, παρασέρνει τα πάντα στο διάβα του, ωστόσο υπάρχει κάτι που δεν μπορεί να διαγράψει μονομιάς, αλλά παλεύει μαζί του να νικήσει. Θα απορείς με τι αντιμάχεται ο χρόνος; Με την ιστορική μνήμη, με την αλήθεια των γεγονότων, με την μοναδικότητα των προσωπικοτήτων, με την αξία των ανθρώπων, με την ποιότητα των οραμάτων.

Την παραπάνω διαπίστωση την διακρίνει κανείς αν ξεφυλλίσει τις πολύτιμες δέλτους της ιστορίας και σταθεί εκεί, σε σημαντικές ημερομηνίες, σε ορόσημα ιστορικών γεγονότων και παρουσίας ανθρώπων, που σημάδεψαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο την εποχή τους.

Το ίδιο θέλουμε και εμείς να επιχειρήσουμε με αυτή την επί του χάρτου αναφορά μας, να αγγίξουμε για λίγο το παρελθόν και να το νοιώσουμε σαν να είναι παρών, μιλώντας πάλιν και πολλάκις για μια από τις μεγαλύτερες εκκλησιαστικές μορφές, των τελευταίων ετών, της Εκκλησίας της

Ελλάδος, για τον Αρχιμ. Γερβάσιο Παρασκευόπουλο.

Δεν είχαμε την ευλογία, βεβαίως, να ζήσουμε κοντά του, να αφουγκραστούμε την αγωνία του για το μέλλον της χρυσής ελπίδας της πατρίδος μας, της νεολαίας μας, να μαθητεύσουμε παρά τους πόδας ενός γνησίου Λευίτη του θυσιαστηρίου, να φιλήσουμε το χέρι του, να τον ζήσουμε ως τον δικός μας πνευματικό πατέρα.

Ωστόσο, είχαμε το δώρο του Θεού στη ζωή μας, να τον γνωρίσουμε μέσα από το πρίσμα της ποιμαντικής του διακονίας, από την καρποφορία του πρωτοποριακού για την εποχή του, έργου.

49 ολόκληρα χρόνια μετά, και εμπνεόμαστε από το όραμα εκείνου, για μια Εκκλησία, που μοιάζει ή καλύτερα είναι, μια μεγάλη αγκαλιά, μια στοργική μάνα που ξέρει να προστατεύει τα παιδιά της, την ώρα που παλεύουν με τα κύματα της ζωής.

49 ολόκληρα χρόνια μετά, και δεν δύναται να σβήσει η μορφή του π. Γερβασίου, από την θύμησή μας, μιας και πάντοτε θα προβάλλει ενώπιον μας, ο ζήλος του για το εκκλησιαστικό έργο, η αγωνία του για την πρόοδο την ιεραποστολικής προσπάθειας, ο πόθος του για το «ίνα πάντες εν ώσιν».

Ένας, ξεχωριστός, ιδιαίτερος μα και με ζήλο Θεού εμφορούμενος, ιερέυς, ήταν ο π. Γερβάσιος. Στην εποχή του ο κόσμος τον αγάπησε μα και αρκετοί τον πολέμησαν. Δεν ήταν δυνατόν να γίνει διαφορετικά. Ήταν μεγάλος ο παππούλης! Του άρεσε το καλό, το αυθεντικό, το εκκλησιαστικό, το παραδοσιακό. Ήθελε τα πάντα ευσημόνως και κατά τάξιν να γίνονται. Επιθυμούσε την τελειότητα και γι' αυτό στο πρόσωπό του επαληθεύτηκε αυτό που εύστοχα λέχθηκε:

« Τους επιθυμητάς της τελειότητος ο κόσμος τους μισεί γιατί διαρκώς αναταράσσουν τα νερά. Όταν όμως τους χάσει, τους αναζητεί γιατί έχει γίνει φτωχότερος και αυτό πλήρως το αντιλαμβάνεται και το κατανοεί».

Όλα τα παραπάνω τα επιβεβαιώνει πολύ χαρακτηριστικά η παρακάτω εικόνα:

« Ο μικρός Γεώργιος, (κατόπιν Αρχιμ. Γερβάσιος), για πρώτη φορά εισέρχεται στο καθολικό της Μονής Κερνίτσης. Η καρδιά του χτυπά δυνατά, ο νους του ταξιδεύει μέσα στα χρώματα των παλαιών τοιχογραφιών του καθολικού, τα μάτια του βουρκωμένα σταματούν και κεντρίζουν στις συγκλονιστικές, αγνές, μορφές των ασκητών αγίων της Εκκλησίας. Μα είναι τόσο ζωντανές! Του μιλούν. Αισθάνεται τα χνώτα της δικής τους αγιότητας, να ποτίζουν το είναι του, να του δείχνουν το δρόμο. Δειλά, μα και θαρρετά κοιτάζει, θέλει να πει, να μιλήσει, μα η φωνή του δεν βγαίνει... Ένας κόμπος στο λαιμό του, στέκεται. Το δάκρυ όμως αβίαστα κυλά από το μάτια του, η σιωπή λύνεται, η καρδιά ξεσπά και με φωνή καθαρία, γεμάτη όραμα και πόθο, ομολογεί:

Θέλω και εγώ να κολλήσω στον τοίχο!

Θέλω να γίνω Άγιος!»

Συνοψίζοντας, είναι αλήθεια τελικά, ότι ο μακαριστός π. Γερβάσιος, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, «προκάλεσε» με την διακονία του . Και αυτό είναι φυσικό, από τη στιγμή που δεν δίστασε να ταράξει τις εφησυχάζουσες συνειδήσεις και να θέσει την εκκλησιαστική, και όχι μόνο, κοινότητα αντιμέτωπη με κρίσιμα και οριακά διλήμματα. Η τελική αποτίμηση της ιερατικής του διακονίας ανήκει, στην κρίση της Ιστορίας, η οποία δεν μπορεί παρά να λάβει υπόψη της και την αίσθηση που έχει διαμορφώσει συνολικώς και η εκκλησιαστική συνείδηση. Εκείνο πάντως που πρέπει, δίχως αμφιβολία, να του αναγνωριστεί είναι, ενόψει και των ανωτέρω, ότι διέθετε όραμα για την Εκκλησία, το οποίο αγωνίστηκε να το καταστήσει πραγματικότητα. («Χριστόδουλος: ένας Οραματιστής Ιεράρχης» Του Γ. Ι. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ Δικηγόρου - Λέκτορος του Εκκλησιαστικού Δικαίου στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών)

Πηγή: anaplastiki.gr